

‘De Kersentuin’ wil ook te veel vertellen

RECENSIE TONEELSTUK

Fragment uit ‘De Kersentuin’.
© BEN VAN DUIN

Door Tim Geurts

Dat je een 120 jaar oud toneelstuk naar het nu kunt halen, bewijst Toneelgroep Maastricht met ‘De Kersentuin’ overtuigend. Maar ook dat je je daarin kunt vergalopperen door simpelweg te veel kwijt te willen in twee uur.

MAASTRICHT - Het is de angst van iedere ouder, je kind verliezen. Als dat dan ook nog gebeurt door verdrinking terwijl jezelf met andere dingen bezig was (we houden het maar even vaag), zit de pijn misschien wel dieper en is het schuldgevoel vanzelfsprekend nog groter. Het is dat gegeven dat als een zwaard van Damocles boven *De Kersentuin* hangt. Het beroemde stuk van Anton Tsjechov van net na 1900. Een voorstelling die Toneelgroep Maastricht naar het nu probeert te halen. En om maar meteen met de deur in huis te vallen, dat lukt.

‘Ntianu Stuger mag dan de jongste op het podium zijn, ze is ook de allerbeste in ‘De Kersentuin’.

De klimaatcrisis, de oude witte man die het allemaal beter weet, de jeugd die de wereld wil veranderen, de rijken die neerkijken op de armen, grensoverschrijdend gedrag en jonge vrouwen die wordt voorgehouden om toch vooral niet zelf na te denken. Het zit er allemaal in. Sterker nog, *De Kersentuin* zit er bomvol mee. Stiekem zelfs een beetje te vol. Acht personages die de ene oneliner na de andere op je afvuren, terwijl regisseur Michel Sluysmans en schrijver Jibbe Willems het vooral ook luchtig en grappig willen houden. Het zijn net wat te veel ballen die in de lucht gehouden moeten worden.

Wat flink scheelt, is dat de acteurs en actrices in *De Kersentuin* kunnen jongleren als de besten. De cast is zonder twijfel het sterkste punt van het toneelstuk. Er is niemand die verzaakt, maar met Anniek Pheifer en Jeroen Spitzenberger is het wel duidelijk wie de uithangborden van de voorstelling zijn. En die rollen maken ze meer dan waar. Pheifer als de actrice die na de dood van haar dochter naar New York vluchtte om het daar te maken en nu met hangende pootjes en een veel te grote portie trots terugkeert op het landgoed waar haar verleden ligt. Spitzenberger als een familievriend/harde zakenman, die de paradijselijke kersentuin wil omtoveren tot een vakantiepark met ecolodges, want de nieuwe rijken ‘willen lijden in luxe’. Het liefst duurzaam.

Toch moeten ook zij regelmatig ruimte maken voor de echte ster van de show. ‘Ntianu Stuger mag dan de jongste op het podium zijn, ze is ook de allerbeste in *De Kersentuin*. Met een bijna achteloze flair verovert ze de harten als de tiener die regelmatig botst met de bestaande wereld. Want hoe die te veranderen als er zo’n grote groep is die de status quo in stand wil houden? De manier waarop ze wisselt tussen naïef en vastbesloten en afwachtend en drammerig is ronduit groots en voorspelt een gouden toekomst.

Ook het decor speelt meer dan een jaar eerder bij *Een Meeuw* een rol. Het soms ronddraaiende podium wordt sporadisch gebruikt, maar voegt wel meteen wat toe. En ook de manier waarop Sluysmans af en toe met de silhouetten van zijn karakters speelt, is een lust voor het oog. Tel daar bij op dat *De Kersentuin* met de aanwezigheid van een heerlijke Beppe Costa ook nog zorgt voor een combinatie van humor en livemuziek en het moge duidelijk zijn dat er genoeg te genieten valt.

Dat maakt het extra jammer dat *De Kersentuin* zo vol zit en zo veel wil. De broodnodige ruimte om ook eens even bij te komen en na te denken over wat je ziet, komt pas in deel twee. Dat levert ook meteen de meest ontroerende scène op wanneer blijkt dat meerdere personages met onverwerkte schuldgevoelens rondlopen. Het is ook op dat moment dat je beseft dat dergelijke passages ontbraken. Waarmee *De Kersentuin* zichzelf uiteindelijk toch wat tekortdoet.

Wat: De Kersentuin van Toneelgroep Maastricht

Regie: Michel Sluysmans

Wanneer: 5 maart Theater aan het Vrijthof

Acteurs: Onder meer Anniek Pheifer, Jeroen Spitzenberger, Beppe Costa en 'Ntianu Stuger

Genre: Toneel

ãããøø